

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV PÁD

TEMNÉ PROROCTVÍ

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád Temné proroctví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Rick Riordan
Apollónův pád – Temné proroctví
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

AP^{OLLÓNŮV} PÁD

TEMNÉ PROROCTVÍ

Napsal Rick Riordan

 FRAGMENT

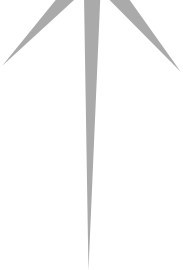
*Pro Ursulu K. Le Guinovou,
která mě naučila, že v Dálavách se pravidla mění*

TÁBOR POLOKREVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

1

Lester (Apollón)

No jasně, pořád člověk

Nenávidím se

JAKMILE NÁŠ DRÁK vyhlásil válku Indianě, hned jsem věděl, že ten den bude stát za starou bačkoru.

Putovali jsme na západ už šest týdnů, a Festus zatím nedal najevo odpor k nějakému státu. New Jersey si nevšímal. Pensylvánie ho docela bavila, až na tu bitvu s pittsburským Kyklopem. Ohio snášel, dokonce i po setkání s Potinou, římskou bohyní dětských nápojů, která nás pronásledovala v podobě obřího rudého džbánu se smajlíkem.

Jenže teď se Festus kdovíproč rozhodl, že se mu Indiana nelíbí. Přistál na kopuli vládní budovy v Indianapolis, zamáchal kovovými křídly, vychrlil oheň a spálil státní vlajku přímo na stožáru.

„Tak to prr, kámo!“ Leo Valdez mu přitáhl oště. „Tohle jsme si už vysvětlili. Žádný spalování veřejných památek!“

Kalypsó se za ním chytila šupin na dračím hřbetě, aby se ustálišla. „Můžeme *prosím* na zem? A tentokrát zlehka?“

Na bývalou nesmrtelnou čarodějkou, která kdysi ovládala větrné duchy, Kalypsó létání zrovna nefandila. Studený vítr mi nafoukal její kaštanové vlasy do obličeje, až jsem zamrkal a zaprskal.

Je to tak, milí čtenáři.

Mě, nejdůležitějšího pasažéra, mladíka, který býval úchvatným bohem Apollónem, usadili až dozadu, na dračí zadek. Ach, to nedůstojné zacházení od té doby, co mě Zeus zbavil božské moci! Nestačilo, že se ze mě stal šestnáctiletý smrtelník s odpudivým jménem Lester Papadopoulos. Nestačilo, že se musím trmácet po zemi a provádět (fujtajbl) hrdinské výpravy, dokud mě otec zase nevezme na milost, že trpím akné, které prostě *kašle* na všechny mastičky z lékárny. Mám juniorský řidičák státu New York, a Leo Valdez mi nesvěří řízení svého létajícího bronzového oře!

Festus se pokoušel zachytit pařáty na zelené měděné kopuli, která byla pro draka jeho velikosti moc malá. Blesklo mi hlavou, jak jsem si jednou na sluneční vůz namontoval sochu múzy Kalliopé v životní velikosti a ta tíha navíc mě stáhla střemhlav k zemi, až jsem havaroval v Číně a vytvořil poušť Gobi.

Leo se ohlédl a já viděl, že má obličej od sazí. „Apollóne, cítíš něco?“

„Proč mám něco cítit *já*? Jenom proto, že jsem býval bůh prorocství –“

„Měl jsi přece ty vidiny,“ připomněla mi Kalypsó. „Říkal jsi, že tvoje kamarádka Meg bude tady.“

Jen jsem uslyšel o Meg, hned mě přepadla bolest. „To neznamená, že zjistím, kde přesně je! Zeus mi zrušil GPS!“

„Co to je?“ nechápala Kalypsó.

„Galaktický polohový systém.“

„Taková věc neexistuje!“

„Klídek, lidi.“ Leo poplálal draka po krku. „Apollóne, můžeš to aspoň zkusit? Vypadá to tu jako to město, co se ti o něm zdálo, nebo ne?“

Přešel jsem pohledem obzor.

Indiana byla rovná země – silnice křižovaly hnědé pláně zarostlé houštím, nad městskou zástavbou se táhly stíny zimních mraků. Kolem nás se tyčil řídký shluk výškových budov centra – hromady kamene a skla jako bonbony z vrstev slisované černé a bílé lékořice. (A myslím ty odporné, co se celou věčnost povalují v misce na konferenčním stolku vaší nevlastní matky. Ale jdi, Héro, proč bych mluvil o tobě?)

Po tom, co jsem viděl, když jsem se zřítíl z nebes do New Yorku, mi Indianapolis připadalo sklíčené a mdlé, jako by někdo vzal kupříkladu prostředek Manhattanu, roztáhl ho na celý ostrov, zbavil ho dvou třetin obyvatelstva a ostříkal tlakovou hadicí.

Nenapadalo mě, co by na takovém místě mohlo lákat ďábelský triumvirát prastarých římských císařů. Ani jsem si neuměl představit, proč by zrovna sem poslali Meg McCaffreyovou, aby mě chytila. Jenomže ty vidiny byly jasné. Zjevilo se mi tohle panoráma. Slyšel jsem, jak můj starý nepřítel Nero dává Meg rozkaz: *Běž na západ. Zadrž Apollóna, než stačí najít další Orákulum. Jestli mi ho nedokážeš přivést živého, zabij ho.*

Víte, co je na tom nejsmutnější? Meg bývala moje dobrá kamarádka. A díky Diovu zvrácenému smyslu pro humor náhodou i má polo-božská otrokářka. Dokud zůstanu smrtelníkem, může mi nařídít úplně cokoli, třeba ať se i zabiju... Ne. Na takové věci líp nemyslet.

Zavrtěl jsem se na kovovém sedadle. Po těch týdnech putování jsem byl unavený a na zadku měl mozoly. Chtěl jsem najít bezpečné místo k odpočinku. *Tohle* to nebylo. A z něčeho tam dole jsem byl stejně napružený jako Festus.

Bohužel jsem věděl, že právě tady máme být. Jasně, číhá tu nebezpečí, ale jestli existuje nějaká šance najít Meg McCaffreyovou a vytáhnout ji z drápů jejího zlotřilého nevlastního tatíka, musím to zkusit.

„Je to tady,“ potvrdil jsem. „A navrhuju přistát na zemi, než se pod námi ta kopule sesype.“

Kalypsó zahučela v prastaré minojštině: „To už jsem *říkala*.“

„No tak pardon, čarodějko!“ odsekl jsem jí stejným jazykem. „Možná, že kdybys *ty* měla užitečné vidiny, víc bych tě poslouchal!“

Kalypsó mě počastovala několika jmény, která mi připomněla, jak barvitá byla minojština, než zanikla.

„No tak, vy dva,“ postěžoval si Leo. „Odpusťte si tu starou hatmatilku. Španělsky nebo anglicky, prosím. Nebo řečí strojů.“

Festus souhlasně zaskřípal.

„To nic, kluku,“ konejšil ho Leo. „Určitě nás nechtějí vyloučit z party. A teď sletíme dolů, jo?“

Festusovy rubínové oči zaplály, kovové zuby se roztočily jako břity vrtáku. Nejspíš si myslel: *Illinois, tam by teď nemuselo být špatně.*

Ale zamával křídly a seskočil z kopule. Snegli jsme se dolů a přistáli před vládní budovou tak prudce, až popraskal chodník a oční bulvy mi v hlavě poskočily jako vodní balonky.

Festus máchl hlavou ze strany na stranu a z nozder mu stoupal dým.

Neviděl jsem žádnou bezprostřední hrozbu. Auta beze spěchu projížděla po Západní Washingtonské ulici. Míjeli nás chodci: paníčka v květovaných šatech, obtloustlý policista s kelímkem kávy s nápisem CAFÉ PATACHOU, elegantní muž v lehkém, modrobíle proužkovaném obleku.

Ten člověk v modrém na nás přátelsky zamával. „Brý den.“

„Nazdárek, kámo,“ zavolal za ním Leo.

Kalypsó naklonila hlavu. „Proč byl tak milý? Copak neviděl, že sedíme na padesátitunovém kovovém drakovi?“

Leo se zašklebil. „To je mlha, holka – zacloní smrtelníkům pohled. Z nestvůr jsou zatoulaní psi. Z mečů deštníky. A já vypadám dokonce ještě hezčí než obvykle!“

Kalypsó mu zaryla prst do ledvin.

„Auvajs!“ vyjekl.

„Já vím, co je mlha, *Leonidasi* –“

„No tak, říkal jsem ti, ať s tím přestaneš.“

„– ale musí tu být pořádně silná, když dokáže zakrýt nestvůru velkou jako Festus, a ještě takhle zblízka. Tobě to nepříjde divné, Apollóne?“

Prohlížel jsem si chodce.

Pravda, zažil jsem místa, kde byla mlha zvlášť silná. V Tróji se nebe nad bojištěm tak hemžilo bohy, že jsem málem nemohl obrátit vůz, abych některého kolegu nepřejel, a přece Trójané a Řekové viděli jenom náznaky naší přítomnosti. U jaderné elektrárny Three Mile Island roku 1979 smrtelníkům jaksi nedošlo, že tu havárii způsobila divoká bitka řetězovými pilami mezi Arésem a Héfaistem. (Pokud si vzpomínám, vzniklo to kvůli tomu, že se Héfaiostos posmíval Arésovým džínám do zvonu.)

Stejně se mi ale nezdálo, že je problém v té mlze. Spíš mi dělalo starosti něco na místních. Tvářili se moc flegmaticky. Ty omámené úsměvy mi připomínaly staré Athéňany těsně před Dionýsovými slavnostmi – všichni byli natěšení, duchem mimo, mysleli na nadcházející opilecké zábavy a hýření.

„Měli bychom zmizet,“ navrhl jsem. „Třeba –“

Festus škobrtl a otrásl se jako mokrý pes. Z hrudi mu vyšel rachot, jako když spadne řetěz z kola.

„Ach jo, už zas,“ zakvílel Leo. „Všichni dolů!“

Rychle jsme s Kalypsó sesedli.

Leo se rozběhl před Festuse a roztáhl ruce jako klasický krotitel draků. „No tak, kámo, nic se neděje! Jenom tě na chvilku vypnu, jo? Dáchněš si –“

Festus ze sebe vydávil sloup ohně a úplně ho jím obalil. Ještě štěstí, že je Leo ohnivzdorný. Jeho svršky ale ne. Jednou se mi svěřil, že je většinou dovede uhlídat, aby neshořely, prostě se soustředí. Problém je, když to nečeká.

Plameny se rozptýlily a před námi stál Leo jenom v azbestových trenkách a v doutnajících polorozteklých teniskách.

„Do háje!“ postěžoval si. „Festusi, je tu zima!“

Drak se zapotácel. Leo k němu přiskočil a pohnul pákou za levou přední dračí nohou. Festus se začal hroutit. Křídla, končetiny, krk a ocas se mu zatahly do těla, bronzové pláty se poskládaly a zasunuly dovnitř. Za pár vteřin se náš robotický přítel proměnil ve velký bronzový kufr.

Jasně, fyzicky je to samozřejmě nemožné, ale jako každý správný bůh, polobůh nebo technik se Leo Valdez nenechá omezovat zákony fyziky.

Podíval se na své nové zavazadlo a zakabonil se. „Člověče... já myslel, že jsem mu ten gyrokondenzátor už vyladil. Asi tu zkejsnem, dokud nenajdu nějakou dílnu.“

Kalypsó se zašklebila. Růžová lyžařská bunda se jí po letu skrz

mraky leskla sraženou párou. „A když takovou dílnu najdeme, jak dlouho ta oprava potrvá?“

Leo pokrčil rameny. „Dvanáct hodin? Patnáct?“ Stiskl knoflík po straně kufříku. Vyskočilo z něj držadlo. „A taky by neškodilo objevit obchod s oblečením.“

Představil jsem si, že tam vejdemo, Leo v trenkách a rozteklých teniskách, a za sebou potáhneme dračí kufr. Moc se mi ten obrázek nezamlouval.

Najednou se z chodníku ozvalo: „Hej!“

Vrátila se ta žena v květovaných šatech. Aspoň *vypadala* stejně. Nebo si ženské v Indianapolis potrpí na fialové a žluté šaty a natupírované účesy jako z padesátých let.

Nepřítomně se usmála. „Krásné ráno!“

Ve skutečnosti to bylo dost mizerné ráno – studené a zamračené, ve vzduchu byl cítit sníh – ale připadalo mi neslušné ji úplně ignorovat.

Velkomyslně jsem jí pokynul gestem, jaké jsem uděloval uctíváčům, když se plazili u mého oltáře. Poselství bylo jasné: *Všiml jsem si tě, titěrný človičku. A teď mazej. Bohové mají práci.*

Ta ženská to nepochopila. Hrnula se dál a dál a zastavila se před námi. Nebyla nijak zvlášť velká, ale její tělo mělo nějaké divné proporce. Ramena byla v poměru k hlavě trochu moc široká. Hruď a břicho vystupovaly, jako by si nacpala pod šaty pytel mang, k tomu dlouhé ruce a nohy. Připomínala mi velikého brouka. Když se překotila na záda, asi se sama nezvedne.

„No páni!“ Sevřela kabelku oběma rukama. „Vy jste ale *roztomilé* dětičky!“

Rtěnku a oční stíny měla ostře fialové. Napadlo mě, jestli se jí pořádně okysličuje mozek.

„Madam,“ oslovil jsem ji, „my nejsme děti.“ Mohl jsem dodat, že je mi přes čtyři tisíce let a Kalypsó ještě víc, ale radši jsem do toho nešťoural. „A teď nás prosím omluvte, musíme si opravit kufr a tady kamarád nutně potřebuje kalhoty.“

Pokusil jsem se ji obejít. Zastoupila mi cestu. „Ještě nemůžete jít, můj milý! Nepřivítali jsme vás v Indianě!“ Vytáhla z kabelky smart-phone. Displej svítil, jako by už hovor běžel. „Přijďte sem všichni. Je tu Apollón!“

Plíce se ve mně scvrkly.

Za starých časů bych samozřejmě očekával, že mě poznají, jakmile dorazím do města. Místní by se *pochopitelně* mohli přerazit, aby mě uvítali. Zpívali by, tančili, rozhazovali květiny a bez meškání by začali budovat nový chrám.

Ale coby Lester Papadopoulos si takové zacházení nezasloužím. Vůbec nepřipomínám své bývalé velkolepé já. Představa, že mě obyvatelé Indiany poznají i přes rozcuchané vlasy, vyrážky a špeky na těle, mě urážela a děsila zároveň. Co když mi postaví sochu v mé současné podobě – obří zlatý Lester uprostřed města? To bych měl od ostatních bohů na talíři celou věčnost!

„Madam,“ spustil jsem. „Bohužel jste si mě s někým spletla –“

„Nebuď skromný!“ Odhodila telefon a kabelku. Silou vzpěrače mě popadla za předloktí. „Náš pán se zaraduje, že tě má ve vazbě. A říkej mi laskavě Nanette.“

Kalypsó se na ni vrhla. Buď mě chtěla ochránit (nepravděpodobně), nebo se jí nelíbilo jméno Nanette. Praštila tu ženskou do obličeje.

Tohle mě ani tak nepřekvapilo. Potom, co Kalypsó přišla o své nesmrtelné síly, se snažila naučit jiné věci. Zatím neuspěla s meči, dřevci, vrhacími hvězdici, biči a improvizální komedií. (Chápu její zoufalství.) Dneska se rozhodla zkusit pěstní souboj.

Co mě ale zaskočilo, bylo hlasité *KŘUP*, s jakým její pěst přistála na Nanettině tváři. Znělo to, jako když se lámou prsty.

„Au!“ Kalypsó se zapotácela a svírala si ruku.

Nanette odskočila hlava dozadu. Pustila mě a zkusila ji chytit, ale pozdě. Hlava se jí svezla z ramen, praštila sebou o chodník a odkulila se stranou, oči ještě mrkaly, fialové rty se kroutily. Dole byla vidět hladká nerezová ocel. K ní byly připevněny roztržené kusy lepicí pásky s vlasy a sponkami.

„U svatýho Héfaišta!“ Leo pospíchal ke Kalypsó. „Ženská, vy jste zlomila mojí holce ruku obličejem. Co jste, nějaký robot?“

„Ne, můj milý,“ odpověděla bezhlavá Nanette. Tlumený hlas nevycházel z ocelové hlavy na chodníku, linul se odněkud zpod šatů. Hned nad límcem, kde býval krk, trčela zmeť jemných světlých vlasů, upevněná sponkami. „A musím říct, že praštit mě nebylo příliš zdvořilé.“

Až teď mi došlo, že ta kovová hlava byla maska. Stejně jako satyrové schovávají kopyta v lidských botách, tenhle tvor se vydával za smrtelníka pomocí té falešné lidské tváře. Jeho hlas vycházel odněkud z břicha, což znamenalo... Roztrásla se mi kolena.

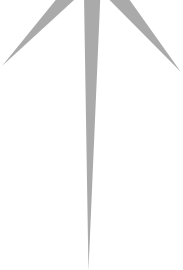
„*Blemmyové*,“ hlesl jsem.

Nanette se zasmála. Vyboulené břicho se pod květovanými šaty zavrtělo. Rozervalo si živůtek – což by slušnou Středozápaďanku ani ve snu nenapadlo – a odhalila svou pravou tvář.

Z místa, kde by normální ženská měla podprsenku, na mě zíraly dvě obří oči. Z hrudní kosti čouhal veliký lesklý nos. Přes břicho se táhla odporná pusa – lesklé oranžové rty, zuby jako vějíř čistě bílých karet.

„Ano, můj milý,“ promluvil ten obličej. „A jménem triumvirátu vás zatýkám!“

Po celé Washingtonské ulici se napohled příjemní chodci obrátili a namířili si to k nám.

2

Bezhlaví lidé

Nesnáším Středo západ

Jé – sýrový duch!

ASI SI TEĎ myslíte: *Páni, Apollóne, proč jsi prostě nevytáhl luk a nezastřelil ji? Nebo ji neokouzlit písni zahranou na bojové ukulele?*

Pravda, obojí mi viselo na zádech spolu s toulcem. Bohužel i ty nejlepší polobožské zbraně vyžadují to, čemu se říká *údržba*, jak mi vysvětlily mé děti Kayla a Austin, než jsem odešel z Tábora polokrevných. Nemohl jsem teď jen tak vytáhnout luk a šípy, jak jsem to dělával za božských časů. Nemohl jsem si přikouzlít do rukou ukulele a čekat, že bude dokonale naladěno.

Moje zbraně a hudební nástroj byly pečlivě zabaleny v dekách. Jinak by se mi za letu mokrým zimním nebem luk zkroutil, šípy se zničily a struny ukulele by byly úplně nahrané. Než bych něco z toho mohl použít, trvalo by mi to několik minut, a ty jsem neměl. A navíc jsem pochyboval, že by to proti bezhlavci stačilo.

Neměl jsem s tímhle plemenem nic do činění od dob Julia Caesara a nevadilo by mi nepotkat ho další dva tisíce let.

Co zmůže bůh poezie a hudby proti rase, která má uši v podpaží? A navíc nemá strach ani respekt před lukostřelbou. Bývali to

statní rváči s tlustou kůží, odolní před většinou nemocí, což znamenalo, že mě nikdy nepotřebovali na pomoc s léčením a že se nebáli mých šípů náказы. A nejhorší ze všeho – neměli smysl pro humor ani fantazii. Budoucnost jim byla ukradená, takže nechápali význam Orákul ani proroctví.

Krátce řečeno, nevymysleli byste rasu míň sympatickou atraktivnímu bohovi s mnohostranným nadáním jako jsem já. (A věřte mi, že to Arés zkoušel. Třeba ti hesenští žoldáci z osmnáctého století, co splichtil. Ufff. Já a George Washington jsme se s nimi pořádně zapotili.)

„Leo,“ obrátil jsem se ke kamarádovi. „Spusť draka.“

„Zrovna jsem ho přehodil do spánkového režimu.“

„Dělej!“

Leo zápolil s tlačítky kufru. Nestalo se nic. „Já ti to říkal, člověče. Jakmile jednou usne, je *sakra* těžký ho probudit, i když není pokaženej.“

No paráda, pomyslel jsem si. Kalypsó si hýčkala svou polámanou ruku a huhlala minojské sprostárny. Leo se v trenýrkách třásl jako ratlík. A já... no, já byl *Lester*. A k tomu ke všemu, místo aby chom čelili nepřátelům pomocí obřího, oheň chrlícího dračího robota, se jim teď budeme muset postavit s kovovým kufrem, který málem ani neuzvedneme.

Obrátil jsem se k bezhlavci. „ZMIZ, ty nečistá Nanette!“ Zkusil jsem nasadit svůj starý hlas plný božského hněvu. „Ještě jednou vztáhni ruku na mou nedotknutelnou osobu a budeš ZNIČENA!“

Za mých božských dob by tahle hrozba stačila na to, aby si celé armády počuraly maskáče. Nanette jenom zamrkala kravským hnědým očima.

„Ale jdi, nedělej vlny,“ odbyla mě. Od těch šeredných rtů se nedal odtrhnout pohled, vypadalo to, jako by se otevřená rána na operačním stole začala pitvořit jako maňásek. „Kromě toho, drahoušku, ty už nejsi bůh.“

Proč mi to musí všichni pořád připomínat?

Blížili se k nám další místní. Ze schodů vládní budovy seběhli dva policisté. Na rohu Senátní avenue nechala trojice metařů stát popelářský vůz a vlekla k nám veliké kovové popelnice. Z druhé strany klusalo přes vládní trávník šest mužů v oblecích.

Leo zaklel. „To jsou v tomhle městě všichni kovový palice? A tím nemyslím ten *užitečnej* nástroj.“

„Klid, zlato,“ konejšila ho Nanette. „Vzdejte se a my vám nebudeme muset moc ublížit. To necháme na imperátorovi!“

Kalypsó se ani se zlomenou rukou očividně vzdát nemínila. Vyzyvavě zaječela a zase se pustila do Nanette, tentokrát karatistickým kopem namířeným na její obří nos.

„To ne!“ vyhrkl jsem, ale pozdě.

Jak už jsem se zmínil, bezhlavci jsou statné bytosti. Těžko jim ublížit a ještě těžší je zabít. Noha Kalypsó zasáhla cíl, ozvalo se odporne *LUP* a kotník se jí zkroutil. Zhroutila se na zem a chroptěla bolestí.

„Kal!“ vyjekl Leo a rozběhl se k ní. „Vzdej se, hlavohruďáku!“

„Pozor na jazyk, drahý,“ napomenula ho Nanette. „Obávám se, že tě teď budu muset podupat.“

Zvedla nohu v kožené lodičce, ale Leo byl rychlejší. Přivolal si ohnivou kouli, odpálil ji jako baseballový míček a zasáhl Nanette přímo mezi obří oči na hrudi. Obalily ji plameny, zapálily jí obočí a květované šaty.

Nanette zaječela, zapotácela se a Leo houkl: „Apollóne, pomoz mi!“

Uvědomil jsem si, že tam stojím, ztuhlý v šoku – což by nevadilo, kdybych tu scénu sledoval z bezpečí svého trůnu na Olympu. Bohužel jsem trčel tady dole v zákopech s podřadnými tvory. Pomohl jsem Kalypsó na nohy (nebo spíš na zdravou nohu). Přehodili jsme si její paže přes ramena (neobešlo se to bez spousty křiku, když jsem ji omylem chytil za polámanou ruku) a začali se s ní belhat pryč.

Urazili jsme deset metrů po trávníku a Leo se najednou zastavil. „Zapomněl jsem na Festuse!“

„Nech ho být,“ vyštěkl jsem.

„Co?“

„Nezvládneme jeho a k tomu ještě Kalypsó! Vrátime se pak. Ten bezhlavec si ho třeba nevšimne.“

„Ale jestli zjistí, jak ho otevřít,“ trápil se Leo, „jestli mu ublíží –“

„*MARRRRGGGH!*“ Nanette ze sebe servala cáry hořících šatů. Od pasu dolů měla tělo porostlé střapatou světlou kožešinou, podobala se satyrovi. Obočí jí doutnala, ale jinak vypadal obličej nezraněný. Vyplivla popel a zabodla se do nás pohledem. „To *nebylo* slušné! CHOPTE SE JICH!“

Byznysmeni už byli skoro u nás, a tím padla veškerá naděje, že se dostaneme zpátky k Festusovi a nenecháme se chytit.

Zvolili jsme jediné dostupné hrdinské řešení: vzali jsme do zaječích.

Takhle obtížený jsem si nepřipadal od svého závodu smrti trojnož s Meg McCaffreyovou v Táboře polokrevných. Kalypsó se nám snažila pomáhat, poskakovala mezi námi jako pružina, ale kdykoli raněnou nohou nebo rukou o něco zavadila, vyjekla a svezla se na nás.

„P-promiňte, kluci,“ bručela a na čele se jí perlil pot. „Rvác ze mě asi nebude.“

„To ani ze mě,“ přiznal jsem. „Možná by je mohl zadržet Leo, než –“

„Na mě se nekoukejte,“ bránil se Leo. „Já jsem jenom mechanik, co občas hodí ohnivou kouli. Náš bojovník zkejsl tam vzadu, tuhej jako kufr.“

„Pajdejme rychleji,“ navrhl jsem.

Dostali jsme se na ulici živí jedině díky tomu, že se bezhlavci pohybovali tak pomalu. Taky by mi to asi nešlo rychleji, kdybych se snažil vybalancovat falešnou kovovou hlavu na... hm, na hlavě. Ale i bez nich jsou bezhlavci spíš silní než rychlí. Kvůli mizernému prostorovému vidění musí našlapovat velice opatrně, jako by země byla mnohvrstevný hologram. Dokázat je tak předkulhat...

„Dobré ráno!“ Po naší pravici se objevil policista s vytasenou zbraní. „Stát, nebo střelím! Děkuji vám!“

Leo vytáhl z opasku zazátkovanou skleněnou láhev a hodil mu ji k nohám. Vykvetly kolem něj zelené plameny, pustil zbraň, začal ze sebe rvát hořící uniformu a odhalil tvář na prsou s huňatým obočím a zarostlou břišní bradkou, která potřebovala oholit.

„Uff,“ ulevil si Leo. „*Doufal* jsem, že je to bezhlavec. Tohle byla moje jediná lahvička řeckýho ohně, lidi. A nemůžu dál přivolávat ohnivý koule, pokud nechci omdlít, takže –“

„Musíme najít nějaký úkryt,“ dopověděla za něj Kalypsó.

Rada to byla rozumná, ale v Indianě je zřejmě úkrytů jako šafránu. Ulice mají široké a rovné, krajinu plochou, lidí málo, výhled nekonečný.

Zabočili jsme na jih. Ohlédl jsem se přes rameno a viděl, jak se dav místních s usměvavými falešnými hlavami blíží. Jeden stavební dělník se zastavil, urval nárazník fordu pick-upu a přidal se k procesí s novou chromovanou palicí přehozenou přes rameno.

Normální smrtelníci – nebo aspoň ti, kdo se zatím netvářili, že nás chtějí zabít – si šli po svém, telefonovali, čekali u přechodů, popíjeli kávu v kavárnách a naprosto nás ignorovali. Jen na rohu mě jakýsi bezdomovec zabalený v dekách a trůnící na bedně od mléka poprosil o drobné. Udržel jsem se a neřekl mu, že spousta drobotiny i se zbraněmi se blíží zezadu.

Srdce mi bušilo. Nohy se mi třásly. Nenáviděl jsem své smrtelné tělo. Zažil jsem v něm už spoustu otravných věcí jako strach, chlad, nevolnost, nutkání kvílet *Prosím, nezabíjejte mě!* Kdyby si Kalypsó nezlomila kotník, mohli jsme postupovat rychleji, ale nechat jsme ji tu nemohli. Ne že bych si ji nějak zvlášť oblíbil, už jsem však Lea přesvědčil, aby opustil draka. Podruhé by mi to neprošlo.

„Tamhle!“ vyhrkla čarodějka. Ukázala bradou k něčemu, co vypadalo jako služební ulička za hotelem.

Otrásl jsem se, vzpomněl jsem si na první den Lestera Papadopolose v New Yorku. „Co když je slepá? Když jsem se naposled ocitl ve slepé uličce, byl to mazec.“

„Zkusíme to,“ rozhodl Leo. „Třeba se tam někde schováme, nebo... nevím.“

Nevím znělo jako dost bídný záložní plán, ale já lepší návrhy neměl.

Dobrá zpráva: ulička nebyla slepá. Jasně jsem viděl východ na druhém konci bloku. A ta špatná: nákladový prostor zezadu hotelu

byl zamčený, my se neměli kde schovat a protější zeď uličky lemova-
ly popelnice. Popelnice! Jak já je nesnáším!

Leo si povzdechl. „Třeba bysme mohli skočit do –“

„Ne!“ vyštěkl jsem. „To už nikdy!“

Štrachali jsme se dál, jak nejrychleji jsme mohli. Pokoušel jsem se zklidnit nervy, v duchu skládal sonet o různých způsobech, jakými by rozlícený bůh dovedl zničit popelnice. Tak jsem se do toho zabral, že jsem si nevšiml, co je před námi, dokud Kalypsó nezaalapala po dechu.

Leo se prudce zastavil. „Co to –? A do háje.“

To zjevení zářilo slabým zrzavým světlem. Mělo na sobě tradiční chitón, sandály a meč v pochvě jako řecký válečník v nejlepších letech... až na to, že nemělo hlavu. Tohle stvoření ale na rozdíl od bezhlavců bývalo člověk. Z krku mu tryskala éterická krev a cákala mu na světélkující oranžovou tuniku.

„Duch v barvě sejra,“ podivil se Leo.

Přízrak zvedl ruku a pokynul nám, ať jdeme blíž.

Nenarodil jsem se jako smrtelník, a tak se mrtvých nijak zvlášť nebojím. Když vidíte jednu zmučenou duši, jako byste viděli všechny. Ale tenhle duch mě jaksi rozhodil. Vyvolal ve mně vzpomínku, vinu vzdálenou tisíc let...

Hlasy bezhlavců za námi zesílily. Slyšel jsem je volat na spoluobyvatele z Indiany: „Bré ráno!“ a „Promiňte!“ a „Krásný den!“

„Co uděláme?“ chtěla vědět Kalypsó.

„Půjdeme za duchem,“ oznámil jsem.

„Co?“ zhrozil se Leo.

„Půjdeme za tím sýrovým duchem. Jak vždycky říkáš: *Vaya con queso*.“

„To byl vtip, *ese*.“

Oranžový duch na nás zase mávl a nesl se vzduchem ke konci uličky.

Mužský hlas za námi houkl: „Tady jste! Krásné počasí, není-liž pravda?“

Obrátil jsem se a viděl, jak se na nás řítí blatník z tahače.

„Dolů!“ Vrhł jsem se na Kalypsó a Lea, až čarodějka zase bolestně zakvílela. Blatník se nám přehnal nad hlavami, narazil do popelnice a spustil slavnostní ohňostroj odpadkových konfet.

Postavili jsme se na nohy. Kalypsó se třásla, na bolest už si nestěžovala. Vsadil bych se, že nastoupil šok.

Leo vytáhl z opasku nastřelovací pistoli. „Vy dva jděte první. Já je zdržím, jak dlouho to půjde.“

„Co chceš udělat?“ zeptal jsem se. „Roztřídit je a sešít?“

„Budu to po nich házet!“ vyštěkl. „Pokud nemáš lepší nápad?“

„N-nechte toho, oba,“ vykoktala Kalypsó. „Nik-nikoho tu nenecháme. Jdeme. Levá, pravá, levá, pravá.“

Vynořili jsme se na rozlehlém kruhovém náměstí. Sakra, proč si obyvatelé Indiany nemohli postavit pořádné město s úzkými klikatými uličkami, hromadou tmavých rohů a klidně i několika příhodně rozmístěnými protileteckými bunkry?

Uprostřed kruhového objezdu stála fontána obklopená prázdnými květinovými záhony. Na severní straně se tyčily dvě věže dalšího hotelu, na jižní pak starší a větší budova z červených cihel a žuly – zřejmě vlakové nádraží z viktoriánské éry. Z boku mu vybíhala asi šedesát metrů vysoká hodinová věž. Nad hlavním vchodem, pod mramorovým průchodem, se v rámu ze zelené mědi lesklo růžicové

okno, podobné terči na šipky, které jsme hrávali jednou týdně večer na Olympu.

Při té vzpomínce mě nostalgicky píchlo u srdce. Co bych za to dal, abych se na ty šipky mohl vrátit zpátky domů, i když bych musel poslouchat, jak se Athéna vytahuje svým skóre ve scrabble.

Pátral jsem pohledem po náměstí. Náš přízračný průvodce kamsi zmizel.

Proč nás sem dovedl? Máme zkusit ten hotel? Nádraží?

Bezhlavci nám rozhodování ušetřili, protože se kolem nás nahrnuli.

Z uličky za námi vyrazil dav, na kruhový objezd u nádraží zabočilo policejní auto. Na příjezdovou cestu k hotelu vjel buldozer, řidič na nás mával a vesele volal: „Ahoj! Srovnám vás se zemí!“

Všechny východy z náměstí byly bleskurychle zablokovány.

Na krku mi mrzl pot. V uších mi hučelo otravné kňourání, až mi došlo, že to já sám v duchu kvílím: *Prosím, nezabíjejte mě, prosím, nezabíjejte mě.*

Neumřu tady, slíbil jsem si. *Jsem moc důležitý na to, abych to zabalil v Indianě.*

Ale mé třesoucí se nohy a drkotající zuby si myslely něco jiného.

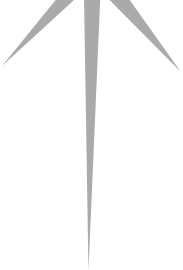
„Kdo má nějaký nápad?“ zeptal jsem se svých spolutrpiteľů.
„Něco geniálního, prosím.“

Kalypsó vypadala, že teď dokáže vymyslet jen to, jak se nepozvracet. Leo zvedl nastřelovací pistoli, která bezhlavce nijak zvlášť neděsila.

Z prostředka davu se vynořila naše stará známá Nanette, na břiše úsměv od boku k boku. Kožené lodičky se odporně tloukly se

světlymi chlupy na nohách. „Hromská práce, moji milí, trochu jste mě namíchli.“

Popadla nejbližší ceduli s názvem ulice a jednou rukou ji vyrvala ze země. „A teď prosím postůjte klidně, ano? Jenom vás tímhle praštím po hlavách.“

3

Poslední výstup

Aplaus pro dámu v letech

Zabila všechny

CHYSTAL JSEM SE spustit obranný plán Omega – padnout na kolena a žebrot o milost – když mě Leo toho ponížení ušetřil.

„Buldozer,“ zašeptal.

„To má být heslo?“ nechápal jsem.

„Ne. Chci se dostat k buldozeru. Vy dva zabavte ty kovový palice.“

Hodil mi na krk Kalypsó.

„Zbláznil ses?“ sykla.

Leo se do ní zabodl naléhavým pohledem *Věř mi! Zabav je!*

A pak nenápadně popošel stranou.

„Ale!“ rozzářila se Nanette. „Hlásíš se dobrovolně, že umřeš první, mrňousi? To tys mě zasáhl tím ohněm, takže nejsem proti.“

Ať měl Leo v merku, co chtěl, tušil jsem, že to nevyjde, jestli se začne s Nanette dohadovat o své výšce. (Je dost háklivý na to, když se mu říká *mrňousi*.) Naštěstí mám přirozený talent přitáhnout k sobě všeobecnou pozornost.

„Já se hlásím na smrt!“ křikl jsem.

Celý dav se obrátil a podíval se na mě. V duchu jsem proklel svou nevyváženou hubu. Měl jsem se přihlásit k něčemu lehčímu, třeba že upeču koláč nebo to tam po tom masakru uklidím.

Často něco plácnu a předem si to nerozmyslím. Obyčejně to vyjde. Někdy to vede k improvizacním skvostům, jako byla renesance nebo beatnické hnutí. Nezbyvalo mi než doufat, že s tímhle to dopadne podobně.

„Ale nejprve,“ pokračoval jsem, „vyslyšte mou prosbu, ó, mocní bezhlavci!“

Policista, kterého Leo spálil, svěsil zbraň. Na břišní bradce mu pořád ještě doutnalo pár zelených uhlíků řeckého ohně. „Jak to myslíš, *vyslyšte prosbu*?“

„No,“ spustil jsem, „je běžným zvykem vyslyšet poslední přání umírajícího člověka... nebo boha nebo poloboha nebo... za co se považuješ, Kalypsó? Za Titána? Za Polotitána?“

Kalypsó si odkašlala, znělo to podezřele jako *idiotie*. „Apollón se tu pokouší říct, ó, mocní bezhlavci, že etiketa žádá, abyste nám umožnili říct pár posledních slov, než nás zabijete. Jistě nechcete být nezdvořilí.“

Blemmyové vypadali užasle. Příjemné úsměvy je opustily, vrtěli mechanickými hlavami. Nanette se přišourala blíž a smířlivě zvedla ruce. „Jistěže ne! Jsme *velice* zdvořilí.“

„Extrémně zdvořilí,“ potvrdil policista.

„Děkuji,“ usmála se Nanette.

„Není zač,“ opáčil policista.

„Takže poslouvejte!“ vykřikl jsem. „Přátelé i nepřátelé, bezhlavci... nastražte podpaží a vyslechněte můj smutný příběh!“

Leo se odštinul o další krok pozadu, ruce v kapsách opasku na nářadí. Ještě tak sedmapadesát, osmapadesát kroků a bude u buldozeru. Sláva.

„Jsem Apollón!“ začal jsem. „Bývalý bůh! Spadl jsem z Olympu, shozený Diem, neprávem obviněn –“

„Dělá se mi zle,“ zabručela Kalypsó. „Potřebuju si sednout.“

„Ničíš mi rytmus.“

„Ničíš mi vkus. Nech mě si sednout!“

Složil jsem ji na kraj fontány.

Nanette zvedla značku. „To je celé? Teď už tě můžu zabít?“

„Ne, ne!“ vyhrkl jsem. „Jenom jsem nechal Kalypsó, aby se posadila, aby... aby mi mohla dělat chór. Dobré řecké představení vždycky potřebuje chór.“

Ruka Kalypsó připomínala pomačkaný baklažán, kotník nohy jí nad teniskou natékal. Neuměl jsem si představit, jak se dokáže udržet při vědomí, natož mi dělat chór, ale roztřeseně se nadechla a přikývla. „Připravená.“

„Hle!“ zahlaholil jsem. „Dorazil jsem do Tábora polokrevných jako Lester Papadopoulos!“

„Žalostný smrtelník!“ zvolala Kalypsó. „Nejzbytečnější z mladých!“

Zaškaredil jsem se na ni, ale netroufl si přerušit vystoupení. „Zdolal jsem mnohé výzvy se svou společnicí Meg McCaffreyovou!“

„Myslí se svou *pantí*!“ dodala Kalypsó. „Dvanáctiletou dívkou! Hle, žalostný otrok Lester, nejzbytečnější z mladých!“

Policista netrpělivě zafuněl. „To všechno víme. Imperátor nám to řekl.“

„Psst,“ okřikla ho Nanette. „Buďte zdvořilý.“

Položil jsem si ruku na prsa. „Osvobodili jsme háj Dodóna, prastaré Orákulum, a zničili Neronovy plány! Ale Meg McCaffreyová ode mě bohužel utekla. Její jedovatý nevlastní otec jí otrávil mysl!“

„Jedovatý!“ křikla Kalypsó. „Jako dech Lestera Papadopoulose, nejzbytečnějšího z mladých!“

Udržel jsem se a neshodil Kalypsó do záhonku.

Leo se mezitím pokoušel o výrazový tanec, točil se, funěl, předváděl má slova a blížil se k buldozeru. V těch trenýrkách vypadal jako šílená baletka, ale bezhlavci mu zdvořile ustupovali z cesty.

„Hle!“ křikl jsem. „Od háje Dodóna jsme získali proroctví – nejpršíšnější limerick!“

„Pršíšný!“ přizvukovala Kalypsó. „Jako schopnosti Lestera, nejzbytečnějšího z mladých.“

„S těmi přívlastky opatrně,“ zavrčel jsem a pokračoval k publiku: „Putovali jsme na západ a pátrali po novém Orákulu, po cestě bojovali s mnoha strašlivými nepřáteli! Zdolali jsme Kyklopa!“

Leo skočil na stupačku buldozeru. Dramaticky pozvedl nastřelovací pistoli a vypálil řidiči dvakrát do prsou – přesně tam, kde by měl mít oči. To nemohlo být nic příjemného ani pro tak houževnaté týpky jako bezhlavci. Řidič vyjel, chytil se za prsa a Leo ho skopl ze sedačky. Policista vykřikl: „Hej!“

„Počkejte!“ zapřísahal jsem je. „Náš kamarád vám jenom předvádí dramatickou interpretaci toho, jak jsme porazili Kyklopa. To se smí, když se vypráví příběh!“

Dav se nejistě zavlhl.

„Jsou to strašně dlouhá poslední slova,“ postěžovala si Nanette.
„Kdy už vám budu moct rozmlátit hlavy?“

„Brzo,“ slíbil jsem jí. „Takže, jak jsem říkal... putovali jsme na západ!“

Vytáhl jsem Kalypsó zase na nohy se spoustou kvílení z její strany (a trochu i z mojí).

„Co to provádíš?“

„Hraj se mnou,“ houkl jsem na ni. „Hle, přátelé! Pohledte, jak jsme cestovali!“

Začali jsme vrávorat k buldozeru. Leovy ruce se rozletěly po řízení. Motor se rozeřval.

„To není žádná historka!“ namítl policista. „Oni utíkají!“

„Ale kdepak!“ Vystrčil jsem Kalypsó na buldozer a lezl za ní.
„Vidíte, takhle jsme putovali mnoho týdnů...“

Leo zařadil zpátečku. *Píp. Píp. Píp.* Radlice buldozeru se začala zvedat.

„Představte si, že jste Tábor polokrevných,“ vybídl jsem dav,
„a my se vám vzdalujeme.“

Uvědomil jsem si svou chybu. Požádal jsem bezhlavce, aby si to představili. Takovou věc prostě nedokázali.

„Zastavte je!“ Policista namířil zbraň. První rána se odrazila od kovové radlice.

„Poslouchejte, přátelé!“ prosil jsem je. „Nastražte podpaží!“

Ale jejich zdvořilost už jsme vyčerpali. Nad hlavami nám proletěla popelnice. Jeden byznysmen sebral z rohu fontány ozdobnou kamennou urnu, hodil ji po nás a zlikvidoval přední okno hotelu.

„Rychleji!“ pobídl jsem Lea.

„Snažím se, člověče,“ zabručel. „Tahle věc není stavěná na rychlost.“
Bezhlavci se blížili.

„Pozor!“ zaječela Kalypsó.

Leo zabočil právě včas, aby se radlicí vyhnul lavičce z tepaného železa. Bohužel nás to odhalilo jinému útoku. Nanette hodila dopravní značkou jako harpunou. Kovová tyč pronikla podvozkem buldozeru, vyvalila se pára a mazivo a náš únikový dopravní prostředek se otřásl a zastavil.

„Fajn,“ hlesla Kalypsó. „A co teď?“

Přesně tahle chvíle by se náramně hodila k tomu, aby se mi vrátila božská síla. Vmísil bych se do řad nepřátel a odhazoval je jako hadrové panenky. Místo toho mi připadalo, že se mi rozpouštějí kosti a stékají mi do bot. Ruce se mi třáslly tak, že bych nedokázal rozbalit luk, ani kdybych to zkusil. Ach, takhle tedy skončí můj skvělý život – rozdrčený zdvořilými bezhlavými lidmi amerického Středozápadu!

Nanette vyskočila na kapotu buldozeru a dopřála mi děsivý pohled přímo do svých nozder. Leo se ji pokusil odrazit plameny, ale tentokrát byla připravena. Otevřela pusou a ohnivou kouli spolkla jako malinu, jen si trošku říhla.

„Nesmutněte kvůli tomu, moji milí,“ konejšila nás. „Do té modré jeskyně byste se stejně nikdy nedostali. Imperátor ji má moc dobře hlídanou! Škoda ale, že musíte umřít. Oslava přejmenování je za tři dny a ty a ta holka jste měli být hlavními atrakcemi v průvodu otroků!“

Byl jsem moc zděšený, než abych ta slova pořádně zpracoval. Ta holka... Myslela Meg? Jinak jsem slyšel jen *smutnit* – *umřít* – *otroky*, což mi v té chvíli připadalo jako výstižné shrnutí mojí existence.

Věděl jsem, že je to marné, ale stáhl jsem si luk z ramene a začal ho rozbalovat.

Vtom Nanette vyrašil mezi očima šíp. Zašilhala, jak se na něj snažila podívat, zavravorala a zhroutila se pozadu do písku.

Zíral jsem na svou zabalenou zbraň. Jasně, jsem bleskurychlý střelec. Ale byl jsem si jistý, že tenhle šíp jsem nevypálil.

Uslyšel jsem pronikavý hvizd. Uprostřed náměstí se na vršku fontány krčila žena v odraných džínách a stříbřité zimní bundě. V ruce se jí leskl bílý březový luk, toulec na zádech se ježil šípy. Srdce mi poskočilo, napadlo mě, že mi konečně přišla na pomoc má sestra Artemis! Ne... tahle žena byla nejmíň šedesátiletá, šedé vlasy měla stažené dozadu do drdolu. Artemis by se v takové podobě nikdy nezjevila.

Nikdy mi neřekla proč, ale nechtěla vypadat na víc než, řekněme, dvacet. Do omrzení jsem jí opakoval, že krása nestárne. Všechny olympské módní magazíny tvrdí, že čtyři tisíce let je dneska jako tisíc, jenže ona si prostě nedá říct.

Ta šedovlasá žena křikla: „K zemi!“

Po celém náměstí se v asfaltu objevily kruhy velké jako poklopy od kanálu. Každý z nich se rozevřel jako čočka fotoaparátu a vynorily se střelecké věže s mechanickými kušemi, otáčely se a přejížděly rudými zaměřovacími lasery všechno kolem.

Bezhlavci se ani nepokoušeli schovat. Možná to nechápali. Možná čekali, až ta šedovlasá žena řekne *prosím*.

Nemusel jsem být bůh střelby, abych věděl, co se stane dál. Už podruhé ten den jsem skočil po kamarádech. (Což, musím zpětně uznat, bylo docela příjemné.) Zhroutili jsme se z buldozeru, a to už se ozvalo ostré syčení a kuše vypálily.

Když jsem si troufl zvednout hlavu, z bezhlavců nezbylo nic než hromádky prachu a oblečení.

Sedovlasá žena seskočila z fontány. Báł jsem se, jestli si ve svém věku nezlomí kotníky, ale přistála ladně a vykročila k nám s lukem po boku.

Tvář měla samou vrásku. Kůže pod bradou jí začínala ochabovat, hřbety rukou měla kropenaté jaterními skvrnami. Přesto se nesla s vladařskou sebejistotou ženy, která už nemusí nikomu nic dokazovat. Oči se jí leskly jako měsíční světlo na vodě a něco na těch očích mi bylo hodně povědomé.

Prohlížela si mě, než bych napočítal do pěti, pak užasle zavrtěla hlavou. „Takže je to pravda. Jsi Apollón.“

Neznělo to moc jako: *No páni, jsi Apollón!* jak jsem byl zvyklý. Vyslovila to, jako by mě znala.

„M-my se známe?“

„Ty si mě nepamatuješ,“ odpověděla. „Ne, myslím, že ne. Říkej mi Emmie. A ten duch, co jste viděli, to byl Agamedes. Odvedl vás na náš práh.“

To jméno mi rozhodně něco říkalo, ale jako obvykle jsem si ho nedokázal nikam zařadit. Můj lidský mozek mi prostě hlásil, že má zaplněnou kapacitu, a žádal, abych vymazal pár staletí zkušeností, než budu pokračovat.

Emmie se podívala na Lea. „Proč jsi v trenkách?“

Leo si povzdechl. „Bylo to dlouhý dopoledne, *abuela*, ale díky za pomoc. Ty kušový věže jsou suprový.“

„Díky... to bych řekla.“

„No jo, tak co kdybyste nám pomohla tady s Kal?“ pokračoval Leo. „Není na tom moc dobře.“

Emmie se sklonila ke Kalypsó, která nabírala ve tváři barvu cementu. Oči měla zavřené a dýchala přerývaně.

„Je těžce zraněná.“ Emmie se zamračila a prohlížela si její tvář. „Řekl jsi, že se jmenuje Kal?“

„Kalypsó,“ vysvětlil Leo.

„Aha. Tím se to vysvětluje. Tolik se podobá Zoe.“

Jako by se do mě zabodl nůž. „Zoe Večernici?“

Kalypsó ve svém horečnatém stavu zamumlala cosi, čemu jsem nerozuměl... Možná to bylo *Večernice*. Zoe byla po celá staletí pomocnicí Artemidy, vůdkyní jejích Lovkyň. Umřela v boji před několika roky. Nevěděl jsem, jestli se Kalypsó a Zoe někdy setkaly, ale rozhodně to byly nevlastní sestry – dcery Titána Atlase. Nikdy mě nenapadlo, jak moc jsou si podobné.

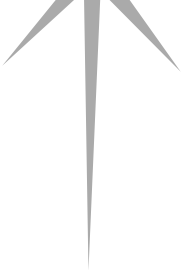
Podíval jsem se na Emmie. „Jestli jsi znala Zoe, musíš být jedna z Lovkyň mé sestry. Ale to nejde. Jsi...“

Zadržel jsem se, než jsem stačil říct *stará a sešlá*. Lovkyně nestárly a neumíraly, pokud nebyly zabity v boji. Tato žena byla očividně smrtelnice. Cítil jsem její ubývající životní sílu... Tak depresivně se podobala mojí, vůbec nepatřila nesmrtelné bytosti. Těžko vysvětlit, jak jsem to poznal, ale bylo mi to naprosto jasné – jako když slyšíte rozdíl mezi čistou a sníženou kvintou.

V dálce se rozkvílely sirény. Došlo mi, že se tu bavíme uprostřed dějiště pohromy. Brzo dorazí smrtelníci nebo další bezhlavci.

Emmie lusklá prsty. Věže s kušemi po celém náměstí zajely zpátky pod zem. Otvory se uzavřely a nezůstala po nich ani stopa.

„Musíme se dostat z ulice,“ pobídla nás Emmie. „Pojďte, vezmu vás do Odpočívadla.“

4

Před Apollónem

Se nesmí žádný barák

Držet v tajnosti

NEMUSELI JSME JÍT daleko.

S Leem jsme vedli Kalypsó mezi sebou a šli za Emmie k velké zdobené budově na jižní straně náměstí. Jak jsem čekal, ve své době to bylo vlakové nádraží. Pod rozetovým oknem byla do žuly vytesaná slova UNION STATION.

Hlavní vchod Emmie ignorovala. Stočila se doprava a zastavila se před zdí. Přejela prstem po cihlách a namalovala obrys dveří. Malta popraskala a rozplynula se, objevily se dveře a odhalily úzkou chodbu. Připomínala komín s kovovými příčkami vedoucími nahoru.

„Šikovnej trik,“ pochválil to Leo. „Jenomže Kalypsó na tom není tak, aby mohla lézt.“

Emmie se zakabonila. „To máš pravdu.“ Obrátila se ke dveřím. „Odpočívadlo, můžeme dostat rampu, prosím?“

Kovové příčky zmizely. Tiše to zarachotilo, komín se naklonil a cihly se přeskupily tak, že vznikl mírný svah nahoru.

„Tak počkat,“ žasl Leo. „Vy jste právě mluvila s barákem?“

Emmie zacukaly koutky. „Odpočívadlo je víc než barák.“

Najednou se mi ta rampa už tolik nezamlouvala. „Je to živé? Něco jako labyrint? A to od nás čekáš, že půjdeme *dovnitř*?“

Emmiin pohled rozhodně připomínal Lovkyni. Jedině pomocnice mé sestry si na mě dovolí tak zírat. „Odpočívadlo není Daidalova práce, vládce Apollóne. Je to naprosto bezpečné... pokud zůstanete našimi hosty.“

Její tón prozrazoval, že to pozvání je na zkušební dobu. Sirény za námi se rozezněly silněji. Kalypsó se rozechvěle nadechla. Usoudil jsem, že nemáme na vybranou. Vydali jsme se za Emmie do budovy.

Na stěnách se objevilo osvětlení, svíce poblikávající v bronzových držácích. Asi tak o šest metrů výš byly po naší levici dveře. Za nimi jsem zahlédl nemocnici, kterou by mi záviděl i můj syn Aeskulap: skříň plná léčiv, chirurgické nástroje, přísady k lektvarům, postel se zabudovanými monitory, GCI rozhraní a levitující závěsy na transport nemocných. Police s léčivými bylinami usychajícími u zdi vedle přenosného přístroje pro magnetickou rezonanci. A v rohu vzadu skleněné terárium hemžící se jedovatými hady.

„No páni,“ žasl jsem. „To je špičková marodka.“

„Ano,“ přisvědčila Emmie. „A Odpočívadlo mi říká, že bych měla vaši kamarádku okamžitě ošetřit.“

Leo nakoukl do ordinace. „Chcete říct, že se tu tenhle pokoj prostě *objevil*?“

„Ne. No, vlastně ano. Byl tu vždycky, ale... líp se najde, když ho potřebujeme.“

Leo zamyšleně přikývl. „Myslíte, že by mi Odpočívadlo samo od sebe uklidilo zásuvku na fusekle?“

Ze stropu vypadla cihla a žuchla Leovi k nohám.

„To znamená *ne*,“ vyložila to Emmie. „A teď mi předejte svou kamarádku, prosím.“

„Ale, hm...“ Leo ukázal na terárium. „Máte tam hady. Jen tak mimochodem.“

„Kalypsó se nic nestane,“ ujistila ho Emmie.

Převzala si ji od nás, zvedla ji do náruče a ani nehekla. „Vy dva běžte napřed. Nahoře na rampě najdete Jo.“

„Jo?“ opakoval jsem.

„Nemůžete ji minout. Ta vám Odpočívadlo vysvětlí líp než já.“

Odnesla čarodějkou na marodku a dveře se za ní zavřely.

Leo se na mě zamračil. „Hadí?“

„No jo,“ ujistil jsem ho. „Není to náhodou, že had omotaný kolem hole symbolizuje lékařství. Jed byl jedním z prvních léčiv.“

„Hu.“ Leo si shlédł na nohy. „Myslíš, že si můžu nechat aspoň tuhle cihlu?“

Chodba zarachotila.

„Já bych ji tu nechal,“ navrhl jsem.

„Jo, myslím, že ji tu fakt nechám.“

Ušli jsme kousek a po pravici se nám otevřely další dveře.

Sluneční světlo tam skrz krajkové růžové záclonky dopadlo na prkennou podlahu dětského pokoje. Útulná postel přetékala nadýchanými dekami, polštáři a plyšovými zvířátky. Světle béžové stěny byly pomalované křídami – postavičky s hůlkovými končetinami, stromy, domy, skotačící zvířátka, možná psi nebo koně nebo lamy. Na stěně vlevo naproti posteli se usmívalo křídové slunce na pole veselých křídových květin. Uprostřed byla namalovaná postavička dívky mezi dvěma rodiči – všichni se drželi za ruce.

To nástěnné umění mi připomnělo věšteckou jeskyni Rachel Elizabeth Dareové v Táboře polokrevných. Moje Orákulum z Delf si s potěšením zdobilo jeskyni tím, co vidělo ve svých vidinách... než ho opustila věstecká síla. (Rozhodně ne mou vinou. S tím se obraťte na toho přerostlého hada Pýthóna.)

Většina maleb v téhle ložnici vypadala asi tak na sedmi- nebo osmileté dítě. Ale v nejvzdálenějším rohu zadní stěny se ten mladý umělec rozhodl postihnout svůj křídový svět děsivým prokletím. Sbírala se tam klikyháková černá bouře. Zamračení panáčkové ohrožovali lamy trojúhelníkovými noži. Tmavé kudrlinky zakryly namalovanou duhu. Přes zelenou louku byla načmáraná veliká inkoustově černá koule jako temné jezero... nebo vstup do jeskyně.

Leo couvl. „Já ti nevím, člověče. Podle mě bysme neměli chodit dovnitř.“ Uvažoval jsem, proč se Odpočívadlo rozhodlo ukázat nám tenhle pokoj. Kdo tu žije? Nebo spíš... kdo tu *žil*? Přes ty veselé růžové záclony a hromadu plyšáků na pečlivě ustlané posteli působila ložnice opuštěně, zachovaná jako muzejní exponát.

„Pojďme dál,“ souhlasil jsem.

Na vršku rampy jsme konečně vešli do sálu, který připomínal katedrálu. Nad hlavami se klenul válcový strop s dřevořezbami, zářivé pláty barevného skla uprostřed tvořily zelené a zlaté geometrické vzory. Rozetové okno, které jsem viděl venku, vysílalo z druhého konce místnosti terčový stín na barevnou cementovou podlahu. Po naší levé a pravé ruce se táhly vyvýšené můstky se zábradlím z tepaného železa a stěny lemovaly elegantní viktoriánské sloupy s osvětlením. Za zábradlím se táhly řady dveří vedoucích do dalších pokojů. Ke zdobeným římsám pod stropem, kde byla vecpaná hnízda

pro hodně velká kuřata, se táhla šestice žebříků. Páchlo to tam slabě po zvířatech... ale připomínalo mi to spíš psí boudu než kurník.

V rohu sálu se leskla kuchyně, dost velká na to, že by se tam dalo pořádat několik kuchařských soutěží pro celebrity současně. Tu a tam stály shluky pohovek a pohodlných křesel a uprostřed mohutný jídelní stůl z hrubě otesaného sekvojového dřeva s posezením pro dvacet lidí.

Pod rozetovým oknem to vypadalo, že tam někdo rozházel několik dílen: okružní pily, vrtáky, soustruhy, vypalovací pece, výhně, kovadliny, 3D tiskárny, šicí stroje, kotle a pár dalších průmyslových zařízení, kterým bych nepřišel na jméno. (Nevyčítejte mi to. Nejsem Héfaistos.)

A u svářečky se tam skláněla svalnatá žena, jiskry jí létaly od hořáku, jak tak pracovala na kusu kovu, vybavená kovovým stínítkem, koženou zástěrou a rukavicemi.

Nevím, jak si nás všimla. Možná ji Odpočívadlo plácló cihlou do zad, aby ji upozornilo. Každopádně se k nám zahleděla, vypnula hořák a zvedla si stínítko.

„Já se picnu!“ uchechtla se. „To je *Apollón*?“

Stáhla si ochranné pomůcky a šinula se k nám. Taký už měla šedesátku za sebou, ale zatímco Emmie si uchovala postavu bývalé gymnastky, tahle žena byla stavěná na zápas. Široká ramena a tmavé svalnaté paže napínaly vybledlé růžové polo tričko. Kapsy džínsového lacláču se vzdouvaly hasáky a šroubováky. Nakratičko vyholené šedé vlasy se jí na snědé pleti leskly jako námraza.

Natáhla ruku. „Ty si na mě asi nepamatuješ, vládce Apollóne. Jsem Jo. Nebo Josie. Nebo Josephine. Jak chceš.“

S každou verzí toho jména mi stiskla ruku silněji. Na páku bych ji nikdy nevyzval (ale s těmi masitými prsty by zase nedovedla hrát

na kytaru tak dobře jako já, takže co). Hranatá tvář by působila výhruzně, nebýt veselých jiskřících očí. Rty se jí prohnuly, jako by měla co dělat, aby se nerozchechtala.

„Ano,“ vykvikl jsem a vysvobodil si ruku. „Teda ne. Bohužel si nevzpomínám. Můžu ti představit Lea?“

„Leo!“ Nadšeně mu stiskla ruku. „Jsem Jo.“

Všechna ta jména končící na o – Jo, Leo, Kalypsó. Aspoň že nejsme ve státě Ohio a náš drak se nejmenuje Festo.

„Myslím, že ti budu říkat Josephine,“ rozhodl jsem se. „To je hezké jméno.“

Josephine pokrčila rameny. „Mně je to fuk. Kde je vaše kamarádka Kalypsó?“

„Počkat,“ zarazil se Leo. „Jak to, že o ní víte?“

Josephine si zaťukala na levý spánek. „Odpočívadlo mi všechno řekne.“

„Jú.“ Leo vykulil oči. „To je super.“

Já si tím nebyl tak jistý. Normálně když někdo řekne, že s ním dům mluví, snažím se od něj dostat co nejdál. Bohužel jsem Josephine věřil. A taky jsem měl pocit, že budeme její pohostinnost potřebovat.

„Kalypsó je na ošetřovně,“ vysvětlil jsem. „Má zlomenou ruku. A nohu.“

„Aha.“ Jiskra v Josephininých očích pohasla. „Jasně, potkali jste sousedy.“

„Myslíš bezhlavce.“ Představil jsem si, jak se tihle *sousedí* zastaví půjčit si šroubovák, nabídnout skautské sušenky nebo někoho zavraždit. „Máte tu s nimi často problémy?“

„Nemívaly jsme.“ Josephine si povzdechla. „Bezhlavci jsou sami o sobě docela neškodní, pokud se k nim chováte zdvořile. Nemají fantazii na to, aby zorganizovali útok. Ale od loňského roku –“

„Budu hádat,“ řekl jsem. „Indianapolis má nového imperátora?“

Josephine projel po tváři vztek a já si udělal představu, jaké by to bylo, kdyby stála proti mně. (Nápověda: bolelo by to.)

„Radši nebudeme o imperátorovi mluvit, dokud se k nám nepřipojí Emmie a vaše kamarádka,“ zabručela. „Emmie mě uklidňuje... Bez ní se hned naštvu.“

Přikývl jsem. Nenaštvat Josephine mi připadalo jako výborný plán. „Ale jsme tu v bezpečí?“

Leo natáhl dlaň, jako by zkoušel, jestli neprší cihly. „Na to jsem se chtěl taky zeptat. Teda... tak trochu jsme přivedli vzteklý dav až k vám.“

Josephine naše strachy odmávla. „Nebojte se. Imperátorovy síly nás hledají už měsíce. Odpočívadlo se nedá jen tak najít, pokud vás nepozveme.“

„Hu.“ Leo zatukal nohou o zem. „Takže jste ho postavila vy? Protože je parádní.“

Josephine se zasmála. „Kéž by. Udělal to jeden polobožský architekt s *mnohem* větším nadáním než já. Postavil Odpočívadlo v osmdesátých letech devatenáctého století, v začátcích transkontinentální železnice. Bylo myšlené jako útočiště pro polobohy, satyry, Lovkyně – skoro pro každého, kdo takové místo tady uprostřed země potřeboval. Emmie a já máme jenom štěstí, že jsme právě teď správkyňe.“

„Nikdy jsem o tomhle místě neslyšel,“ zabručel jsem mrzutě.

„My... No, držíme to v tajnosti. Příkazy vládkyně Artemidy. Jen pro zasvěcené.“

Coby bůh jsem byl přímo zosobnění *zasvěcenosti*, ale to je celá Artemis, že si něco takového schovává pro sebe. Pořád chce být nachystaná na nejhorší, věčně něco schovává před ostatními bohy, jako hromady zásob, nouzové bunkry, malé národy. „Tohle už asi není vlakové nádraží. Co si lidé myslí, že to je?“

Josephine se zašklebila. „Odpočívadlo, průhlednou podlahu, prosím.“

Barevný cement nám pod nohama zmizel. Uskočil jsem, jako bych se ocitl na rozpálené pánvi, ale podlaha doopravdy nezmizela. Jen prostě zprůhledněla. Koberce, nábytek a dílenské vybavení kolem jako by se vznášelo dvě patra nad skutečnou podlahou síně, kde bylo prostřeno dvacet nebo třicet banketových stolů na nějakou slavnostní událost.

„Náš životní prostor zahrnuje vršek,“ vysvětlovala Josephine. „To místo pod námi kdysi bývalo hlavní nádražní hala. Teď si ho smrtelníci pronajímají na svatby a slavnosti a tak. Kdyby se podívali nahoru –“

„Přizpůsobivá kamufláž,“ uhodl Leo. „Uvidí obraz stropu, ale vás ne. Hustý!“

Josephine přikývla, očividně potěšená. „Většinou je tu klid, jen o víkendech trochu hlučno. Jestli uslyším další svatební verzi ‚Thinking Out Loud‘, možná tam na ně hodím kovadlinu.“

Ukázala na podlahu a ta se okamžitě zas proměnila v neprůhledný cement. „A teď, kdyby vám to nevadilo, chlapi, musím něco dodělat na projektu, který mám rozdělaný. Nechci, aby mi kovové pláty vychladly, než je pořádně svařím. A potom –“

„Vy jste Héfaistovo dítě, že?“ zeptal se Leo.

„Vlastně Hekaté.“

Leo zamrkal. „To není možný! Ale ta boží dílna, co ji tu máte –“

„Kouzelné konstrukce jsou má specialita,“ pochlubila se Josephine. „Můj otec, můj smrtelný otec, byl mechanik.“

„Paráda!“ pochvaloval si Leo. „Moje smrtelná máma byla taky mechanik! Páni, kdybych si mohl půjčit vaše nástroje, nechal jsem totiž tam ve městě draka a –“

„Ehm,“ přerušil jsem ho. I když jsem moc chtěl Festuse zpátky, nemyslel jsem si, že tomu skoro nezničitelnému, nedobytnému kufru hrozí nějaké bezprostřední nebezpečí. Taky jsem se bál, že jestli se Leo s Josephine dají do řeči, brzo začnou probírat zázraky kol s přímým ozubením a já se ukoušu nudou. „Josephine, říkála jsi *a potom...*?“

„Správně,“ přisvědčila. „Dejte mi pět minut. Potom vás zavedu do pokojů pro hosty a hm, možná opatříme Leovi nějaké svršky. Poslední dobou tu bohužel máme dost prázdnou.“

Uvažoval jsem, proč toho lituje. Pak jsem si vzpomněl na prázdný pokoj malé holčičky, který jsme minuli. Něco mi říkalo, že bude lepší se na to neptat.

„Vážíme si vaší pomoci,“ řekl jsem Josephine. „Ale pořád tomu nerozumím. Říkáš, že Artemis o tomhle místě ví. Ty a Emmie jste – nebo jste byly – Lovkyně?“

Pod límcem růžového trička se jí napjaly svaly na krku. „Byly jsme.“

Zamračil jsem se. Sestřiny pomocnice jsem vždycky považoval za jakousi dívčí mafii. Jednou do ní vstoupíš a už nikdy se nedostaneš ven, leda v úhledné stříbrné rakvi. „Ale –“

„To je na dlouhé povídání,“ přerušila mě Josephine. „Asi nechám Hemitheu, aby to vypověděla.“

„*Hemitheu?*“ To jméno mě zasáhlo jako cihla z Odpočívadla. Připadalo mi, že mi obličej klouže někam na prsa jako bezhlavci. Není divu, že jsem byl tak nesvůj. „Emmie. Zkrácenina pro Hemitheu. Pro *tu* Hemitheu?“

Josephine se rozhlédla na obě strany. „Tys to vážně nevěděl?“ Máchla prstem přes rameno. „Tak... vrátím se teď k tomu svařování. V kuchyni je jídlo a pití. Poslužte si.“

A rychle zmizela do dílny.

„Sakra,“ zamumlal Leo. „Je *super*.“

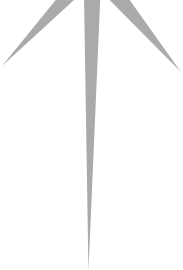
„Hmm.“

Leo povytáhl obočí. „Ty jsi s tou Hemitheou někdy něco měl? Když jsi slyšel to jméno, tvářil ses, jako bys dostal kopanec do rozkroku.“

„Leo Valdezi, za čtyři tisíce let si mě *nikdo* nedovolil kopnout do rozkroku. Jestli myslíš, že jsem vypadal trochu překvapeně, tak proto, že jsem Hemitheu znal, když byla ještě mladá princezna ve starém Řecku. Nikdy jsme spolu nic *neměli*. Ale udělal jsem ji nesmrtelnou.“

Leovy oči zalétly k dílně, kde se dala Josephine zase do svařování. „Já myslel, že se všechny Lovkyně stanou nesmrtelný, když složí přísahu Artemidě.“

„To jsi špatně pochopil,“ opravil jsem ho. „Udělal jsem Hemitheu nesmrtelnou, ještě *než* se stala Lovkyní. Vlastně jsem z ní udělal bohyni.“

5

Mám ti říct příběh?

Ne? – Tak já si tu jenom

Na chvíli omdlím

TO BYLA NARÁŽKA, aby mi Leo usedl k nohám a nadšeně poslouchal, dokud mu celý ten příběh nevypovím.

Místo toho neurčitě mávl k dílně. „Tak jo, fajn. Půjdu se mrknout na ty výhně.“

A nechal mě o samotě.

Ti dnešní polobohové. Za to můžou sociální sítě. Když si neudělají čas ani na to, aby si poslechli božskou ságu, je to smutné.

Ta historka se bohužel nedala zapomenout. Do hlavy se mi tlačily tváře, hlasy a city z doby před třemi tisíci let a ovládly mi smysly tak, že jsem se málem zhroutil.

V minulých pár týdnech, při naší cestě na západ, mě ty vidiny přepadaly tak často, až mě to lekalo. Možná to bylo tím, jak se moje chabé lidské neurony snažily zpracovat božské vzpomínky. Třeba mě Zeus trestá živými záblesky mých nejúchvatnějších selhání. Nebo prostě z toho smrtelného života pomalu šílim.

Ať to bylo, jak chtělo, sotva jsem se dostal k nejbližšímu gauči, zhroutil jsem se.

Matně jsem vnímal Lea a Josephine, jak stojí u svářečky, Josephine ve výstroji a Leo v trenýrkách a vybavuji se o něčem, na čem Josephine pracuje. Mých potíží si očividně nevšímal. Pak mě pohltily vzpomínky.

Přistihl jsem se, jak si létám nad starověkým Středomořím. Jiskřící modré vody se táhly až k obzoru, teplý slaný větřík mě nadnášel. Přímo pode mnou se z příboje zvedaly bílé útesy ostrova Naxos jako kostice z velrybí tlamy.

Z městečka o necelých tři sta metrů dál ve vnitrození upalovaly jako o život dvě dívky – řítily se ke kraji útesu a hned za nimi ozbrojený dav. Bílé šaty jim vlály, dlouhé tmavé vlasy se vlnily ve větru. Ani bosky na kamenitém terénu nezpomalily. Byly opálené a pružné, očividně zvyklé běhat venku, ale teď se hnaly do slepé uličky.

V čele davu pokřikoval nějaký tělnatý muž v rudém rouchu a máchal uchem rozbité keramické nádoby. Na čele se mu leskla zlatá koruna, v šedých vousech zasychaly stružky vína.

Vybavil jsem si jeho jméno: Staphylus, král Naxosu. Polobožský syn Dionýsa. Zdědil po otci ty nejhorší vlastnosti a nic z jeho kouzelné osobnosti pařmena. Teď v opileckém vzteku ječel něco o tom, že mu dcery rozbily jeho nejlepší amforu s vínem, a tak přirozeně musí zemřít.

„Obě vás zabiju!“ řval. „Roztrhnu vás vejpl!“

No... kdyby holky rozbily stradivárky nebo pozlacenou harmoniku, tak neřeknu. Ale džbán vína?

Děvčata utíkala a volala bohy na pomoc.

Normálně se o tyhle věci nestarám. Lidi si volají bohy na pomoc každou chvíli. A málokdy za to nabídnou něco zajímavého. Nejspíš

bych se jenom tak vznášel nad tou scénou a myslel si: *Páni, to je ale škoda. Jauvajs. To muselo bolet!* A šel bych si zas po svých.

Ale ten den jsem se nevznášel nad Naxosem jenom tak náhodou. Letěl jsem na schůzku s nádhernou Rhoeou – královnou nejstarší dcerou – do které jsem byl náhodou zamilovaný.

Ani jedna z těch dívek dole nebyla Rhoeo. Poznal jsem v nich její mladší sestry Parthenos a Hemitheu. Jenomže Rhoee by se asi nelíbilo, kdybych jim cestou na to velké rande nepomohl. *Čau, kotě. Právě jsem viděl, jak tvoje sestřičky zahnali k útesu a ony se zřítily a zabily se. Tak co, jdem do kina?*

Jenže pomoci jejím sestrám navzdory vůli vrahounského tatíka a před celým davem svědků – to by chtělo boží zásah. To by si žádalo vyplňování hromady formulářů a sudičky to chtějí všechno trojmo.

Zatímco jsem o tom uvažoval, Parthenos a Hemitheu se hnaly ke srážu. Muselo jim být jasné, že nemají kam dál pokračovat, ale ani nezpomalily.

„Pomoz nám, Apollóne!“ volala Hemitheu. „Náš osud leží ve tvých rukách!“

Pak se sestry chytly za ruce a skočily do prázdna.

Takový projev víry – až se mi zatajil dech!

Po tom, co mi svěřily svoje životy, jsem je nemohl nechat jen tak se rozplácnout dole. To takový Hermés, ten by je nechal umřít a bral by to jako velkou psinu. Hermés je zvrácený malý šmejd. Ale Apollón? Kdepak. Takovou odvahu a šmrnc musím ocenit!

Parthenos a Hemitheu se k hladině nikdy nedostaly. Roztáhl jsem ruce a pořádně ty dvě holky plácl – vložil jsem do nich kousek

své božské životní síly. Páni, mohli byste jim závidět! Zatřpytily se a zmizely ve zlatém záblesku, naplněné brnivým teplem a nově nalezenou silou, vylétly vzhůru na jiskřivém obláčku jako víla Zvonilka.

Není jen tak udělat z někoho boha. Zásadní je pravidlo slábnoucí síly, bůh může stvořit nového boha jen slabšího, než je sám. Ale musí na to obětovat část své vlastní božskosti, malý kousek toho, co nás dělá sebe samého – takže s tím moc neplýváme. Když už to uděláme, obyčejně stvoříme jenom ty *nejnižší* bohy, jako jsem to udělal s Parthenos a Hemitheou: jenom základní nesmrtelný balíček s pár doplňky. (Ale protože jsem dobrák od kosti, přidal jsem prodlouženou záruku.)

Dívky zářily štěstím a letěly mi naproti.

„Díky ti, vládce Apollóne!“ usmívala se Parthenos. „Poslala tě Artemis?“

Smích mi na tváři zamrzl. „Artemis?“

„Musela tě poslat!“ tvrdila Hemithea. „Když jsme padaly, modlila jsem se: ‚Pomoz nám, Artemis!‘“

„Ne,“ řekl jsem. „Křičela jsi: ‚Pomoz nám, Apollóne!‘“

Dívky se na sebe podívaly.

„Ehm... to ne, můj pane,“ řekla Hemithea.

Byl jsem si *jistý*, že vyslovila moje jméno. Zpětně mě ale napadlo, jestli se mi to jenom nezdálo. Všichni tři jsme na sebe zírali. Divné, uděláte dvě děvčata nesmrtelnými, a pak zjistíte, že to po vás nechtěla... Trapas.

„No, to nevadí!“ spustila Hemithea vesele. „Jsme ti moc zavázané, a teď jsme volné a můžeme si dělat, co chceme!“

Doufal jsem, že řekne: *Sloužit Apollónovi na věčnost a před každým jídlem mu nosit nabřátý, citronem navoněný ručník!*

Místo toho mi Parthenos oznámila: „Ano, přidáme se k Artemidiným Lovkyním! Díky ti, Apollóne!“

Použily své nové schopnosti, vypařily se a nechaly mě samotného s rozzuřeným davem Naxosanů, kteří pokřikovali a hrozili pěstmi k moři.

A nejhorší na tom bylo, že jejich sestra Rhoeo se na mě za týden potom vykašlala.

Během staletí jsem Hemitheu a Parthenos občas vídal v Artemidině družině. Většinou jsme se navzájem vyhýbali. To, že jsem z nich udělal drobnější bohyně, patří k těm milým chybám, o kterých se mi nechtělo psát písně.

Obraz před očima se mi proměnil tak lehounce jako světlo procházející rozetovým oknem Odpočívadla.

Ocitl jsem se v rozlehlém bytě ze zlata a bílého mramoru. Za prosklenými zdmi a terasou táhnoucí se kolem zalévaly odpolední stíny kaňony mezi mrakodrapy na Manhattanu.

Tady už jsem byl. Ať mě moje vize zavedly kamkoli, vždycky to končilo touhle strašnou scénou.

Imperátor Nero, rozvalený v pozlaceném křesle, odporně zářil ve fialovém obleku, pastelově modré košili a špičatých botách z aligátoří kůže. Na vystouplém pupku balancoval talíř jahod, házel si je po jedné do pusy s odtaženým malíčkem, aby vynikl stokarátový diamant na prstenu.

„Meg...“ Smutně zavrtěl hlavou. „Drahá Meg. Měla bys být nadšenější! Tohle je tvá šance na vykoupení, má milá. Nezklameš mě, že ne?“

Hlas měl měkký a něžný jako vydatné sněžení – jaké trvá a trvá a strhává elektrické vedení, střechy a zabíjí celé rodiny.

Před ním stála Meg McCaffreyová a vypadala jako chřadnoucí rostlina. Tmavé vlasy v pážecím účesu jí netečně visely kolem obličeje. Hrbila se v zelených tričkových šatech, nohy ve žlutých legínách pokrčené v kolenou, červenou kotníčkovou teniskou nepřítomně kopala do mramorové podlahy. Hlavu měla sklopenou, ale viděl jsem, že se jí brýle ve tvaru kočičích očí od našeho posledního setkání zlomily. Falešné kamínky na koncích u nožiček měla přelepené páskou.

Pod vahou Neronova pohledu vypadala velice malá a ohrožená. Chtělo se mi rozběhnout se k ní. Chtěl jsem připlácnout talíř jahod Neronovi do té bezbradé parodie na obličej s vousy táhnoucími se od ucha k uchu. Bohužel jsem se mohl jenom dívat a vědět, že se takhle scéna už odehrála. Viděl jsem ji v duchu za posledních pár týdnů několikrát.

Meg nic neřekla, ale Nero pokývl, jako by mu odpověděla.

„Běž na západ,“ poručil jí. „Zadrž Apollóna, než stačí najít další Orákulum. Jestli mi ho nedokážeš přivést živého, zabij ho.“

Zakýval tím diamantem obtíženým malíčkem a z řady imperiálních bodyguardů za ním jeden předstoupil. Jako všichni Germáni to byl obrovský chlap. Svalnaté paže mu napínaly kožený kyrys, hnědé vlasy měl střapaté a dlouhé. Drsná tvář by byla dost děsivá i bez hadího tetování, které se mu táhlo po krku a na pravou tvář.

„To je Vortigern,“ představil ho Nero. „Bude se... starat o tvoje bezpečí.“

To poslední slovo řekl, jako by mělo spoustu různých významů a žádný z nich dobrý. „Pocestuješ i s dalším členem imperiální domácnosti, jenom pro případ, hm, že by nastaly *potíže*.“

Nero znovu zakýval malíčkem. Ze stínu u schodů se vynořil pubertální kluk. Vypadal na ten typ, který se ze stínů vynořuje rád. Do očí mu visely tmavé vlasy, na sobě měl plandavé černé kalhoty, černé tílko, jaké nosí svalovci (i když jemu ty svaly chyběly) a kolem krku tolik zlata, že by se za to nemusel stydět žádný raper. U opasku mu visely tři dýky v pochvách, dvě na pravé a jedna na levé straně. Dravčí lesk v očích napovídal, že ty nože nenosí jen tak pro ozdobu.

Celkově mi trochu připomínal Nika di Angelo, Hádova syna. Takhle by mohl vypadat, kdyby byl trochu starší, krutější a vyrostl mezi šakaly.

„Tak, Marcusi,“ obrátil se k němu Nero. „Ukaž Meg váš cíl, ano?“

Marcus se pousmál. Zvedl dlaň a nad špičkami prstů se mu objevil zářivý obraz: pohled z výšky na město, které jsem už znal jako Indianapolis.

Nero si hodil do pusy další jahodu. Pomalu ji žvýkal, nechal si šťávu stékat na ustupující bradu. Umínil jsem si, že jestli se ještě někdy vrátím do Tábora polokrevných, přesvědčím Cheiróna, ať pěstují radši borůvky.

„Meg, moje milá,“ naléhal Nero. „*Chci*, abys uspěla. *Prosím*, nezklam mě. Jestli se na tebe zase naštve Zrůda...“ Bezmocně pokrčil rameny. Z hlasu mu odkapávala upřímnost a starost. „Já prostě nevím, jak bych tě mohl ochránit. Najdi Apollóna. Donuť ho, aby udělal, co chceš. Víím, že to dokážeš. A moje milá, na dvoře našeho přítele nového Herkula buď *vážně* opatrná. Není takový džentlmen jako já. A nenech se zaplést do té jeho posedlosti zničením Domu hnízd. To je jenom vedlejší záležitost. Zvládni to rychle a vrať se ke mně.“ Rozpráhl ruce. „A pak zase můžeme být jedna šťastná rodinka.“

Kluk Marcus otevřel pus, asi k tomu chtěl dodat něco posměšného, ale promluvil hlasem Lea Valdeze a ta vize se rozplynula. „Apollóne!“

Zalupal jsem po dechu. Byl jsem zpátky v Odpočívadle, rozvalený na gauči. Nade mnou stály a ustaraně se mračily naše hostitelky Josephine a Emmie a taky Leo a Kalypsó.

„Měl – měl jsem sen.“ Ukázal jsem rozechvěle na Emmie. „A bylas v něm ty. A... vy ostatní ne, ale –“

„Sen?“ Leo, teď už v umouněném pracovním overalu, zavrtěl hlavou. „Člověče, měl jsi úplně vykulený oči. A celý jsi sebou škubal a tak. Už jsem tě viděl, jak máš vidiny, ale takhle ještě ne.“

Došlo mi, že se mi třesou ruce. Chytil jsem si pravačku levačkou, ale jenom se to zhoršilo. „Slyšel – slyšel jsem něco víc, co si z dřívějšíka nepamatuju. O Meg. A o imperátorech. A –“

Josephine mě poplácala po hlavě jako kokršpaněla. „Vážně jsi v pořádku, sluníčko? Už nevypadáš tak rozpálený.“

Bývaly časy, kdy bych usmažil každého, kdo mi řekl *sluníčko*. Když jsem převzal otěže slunečního vozu od starého Titána Helia, říkal mi Arés *sluníčko* pěkných pár set let. Byl to jeden z hrstky vtipů, které chápal (nebo aspoň jeden z těch *slušných*).

„Nic mi není,“ vyštěkl jsem. „Co-co se děje? Kalypsó, už jsi uzdravená?“

„Byl jsi mimo pár hodin.“ Zvedla nedávno polámanou ruku, která teď vypadala jako nová, a zakroutila prsty. „Ale ano. Emmie je léčitelka, že se před ní může jít Apollón schovat.“

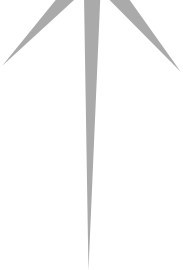
„To sis mohla odpustit,“ zavrčel jsem. „Chceš říct, že jsem tu ležel hodiny, a nikdo si mě nevšiml?“

Leo pokrčil rameny. „Měli jsme si co povídat. Asi bysme si tě nevšimli doteď, ale, hm, někdo tu chce s tebou mluvit.“

„Jo,“ potvrdila Kalypsó s ustaraným pohledem. „Dost na tom trval.“

Ukázala na rozetové okno.

Nejdřív jsem si myslel, že vidím oranžové fleky. Pak mi došlo, že se ke mně nese přízrak. Vrátil se náš přítel Agamedes, bezhlavý duch.

6

Magická koule

Ostuda všech proroctví

Nažhavte uši

DUCH SE K NÁM blížil. Těžko poznat, v jakém byl rozpoložení, protože neměl tvář, ale vypadal rozčilený. Ukázal na mě a zagestikuloval rukama. Nerozuměl jsem tomu – třásl pěstmi, proplétal si prsty, sevřel dlaň, jako by držel kouli. Zastavil se na druhé straně konferenčního stolku.

„Co je, Sejre?“ zeptal se Leo.

Josephine si odfrkla. „*Sejre*?“

„Jasně, je oranžovej,“ uchechtl se Leo. „Proč to? A taky, proč nemá hlavu?“

„Leo,“ obula se do něj Kalypsó. „Nebud' nezdvořilý.“

„Co je na tom nezdvořilýho?“

Emmie studovala duchova gesta. „Nikdy jsem ho neviděla takhle našťvaného. Září oranžově, protože... No, vlastně nevím. A co se týče té jeho hlavy –“

„Uřízl mu ji bratr,“ doplnil jsem. Tahle vzpomínka se mi z temných zákoutí smrtelného mozku vynořila, ale podrobnosti jsem si nevybavoval. „Agamedes byl bratr Trofónia, ducha Temného

Orákula. On...“ Bylo v tom ještě něco, z čeho jsem se cítil provinile, ale nemohl jsem si vzpomenout.

Ostatní na mě zírali.

„Cože udělal jeho bratr?“ zeptala se Kalypsó.

„Jak to víš?“ zajímala se Emmie.

Na to jsem neměl odpověď. Netušil jsem, kde se ta informace ve mně vzala. Ale duch na mě ukazoval, jako by chtěl říct: *Tenhle kluk ví, o co jde*, nebo ještě hůř: *Za to můžeš ty*. Pak zase udělal gesto, jako by držel kouli.

„Chce hádací kouli Magic 8,“ ozvala se Josephine. „Hned jsem zpátky.“

Rozběhla se do dílny.

„Magic 8?“ Leo se zašklebil na Emmie. Až teď jsem si všiml, že má na vypůjčené kombinéze jmenovku GEORGIE. „Dělá si legraci, že jo?“

„Myslí to smrtelně vážně,“ opravila ho Emmie. „Ehm... abych tak řekla. Radši si sedneme.“

Kalypsó a Emmie si zabraly křesla. Leo sebou žuchl na gauč vedle mě a nadsakoval tam s takovým nadšením, až se mi zastesklo po Meg McCaffreyové. Čekali jsme na Josephine a já se pokoušel vyždímat z paměti něco víc o duchu Agamedovi. Proč ho jeho bratr Trofónios připravil o hlavu a proč se kvůli tomu cítím tak provinilý *já*? Ale nic – měl jsem jenom neurčitý stísněný pocit a podezření, že i když Agamedes nemá oči, stejně se do mě zabodává pohledem.

Konečně Josephine přiběhla zpátky. V jedné ruce držela černou plastovou kouli velkou asi jako cukrový meloun. Na boku bylo v bílém kroužku číslo 8.